

Si no hi ha més remei...

Els passavolants es miraven aquell pandemòni i es preguntaven què devia haver passat. Un gran desori ho envaïa tot. Amb les primeres sirenes ja van començar a rebre's algunes notícies. Una explosió eixordadora havia provocat la tragèdia; ningú en sabia les raons i corrien les teories més extravagants que hom pugui imaginar-se. I és que quan els rumors comencen a córrer, ja se sap.... Hi havia qui insinuava que era obra d'una banda criminal; d'altres, més polititzats, deien si no era una protesta que pretenia canviar el règim polític; alguns eixelebrats afirmaven que uns alienígens havien donat el primer avís abans d'invadir-nos; els més agosarats d'alguna secta proclamaven que allò era l'avís de la fi del món.

Havia perdut uns papers que li feien falta per rebre uns diners que li corresponien. Decidit a posar fil a l'agulla es va dirigir a l'oficina principal, on ja havia fet altres gestions, convençut d'arreglar-ho aquell mateix dia. Sí, probablement li caldria fer una cua considerable, i ja comptava en perdre tot el matí, però, vaja, si solucionava el problema es donava per satisfet. En arribar a l'oficina es va trobar el primer problema; hi havia un guàrdia de seguretat que li va dir que no podrien atendre'l perquè hi havia molta gent, que valia més que tornés l'endemà a primera hora. Al dia següent, fent un considerable esforç, es va llevar de bon matí, i decidit a enllestir la feina va fer cap a l'oficina. Oh, sorpresa! El guàrdia era un altre i ja va veure que tenia males puges. En intentar entrar li va barrar el pas i li va dir que sense cita prèvia no podia passar. Es va fer el desmenjat, com si estigués indecís, i es quedà badant davant la porta d'accés. Llavors va veure que aquell porter poca-solta feia esperar una senyora gran amb cita prèvia i la retenia fins que no es buidés la sala, adduint que l'oficina estava molt plena. Veient això va optar per tornar a casa tot remugant. Anava exasperant-se i covant rancúnia cap a les administracions d'aquest país, però va acabar per concloure que li caldria fer servir el canal oficial, és a dir, demanar cita prèvia.

Va entrar a la pàgina web. Concertar cita prèvia s'havia convertit en una missió impossible. Ho va intentar diversos dies i a diverses hores. Ja se sap, a vegades si ensopegues l'hora del canvi... Potser a mitjanit renovaven la pàgina i trobava un forat buit en alguna oficina. Res, per més que ho provava no hi havia cap dia lliure que es pogués reservar. Ni a l'oficina més propera a casa ni a cap oficina de Barcelona. Va pensar que no es podia rendir tan fàcilment. Va veure que hi havia uns telèfons de contacte.

Va pitjar els botons, 7...5...1...4...5...7...8...7...8. Es va sentir una veu metàl·lica "Les línies estan saturades, truqui d'aquí a una estona". Va esperar uns segons i va tornar a provar-ho. Res, caldria tenir paciència. Tres, quatre, cinc minuts... Ho va tornar a provar. Oh, miracle!, semblava que l'atendrien. Una veu amorfa li parlà "Per a altes i baixes marqui 1, per a solucionar pagaments endarrerits pitgi 2, per a consultar la seva situació personal pulsí el 3, per a altres qüestions marqui 4. Se sentia perdut i mentre s'ho pensava es va tallar la comunicació. Va tornar a començar el procés. Aquesta vegada ho tenia clar, ja que el seu cas era especialment delicat, va suposar que li serviria el 4, altres qüestions, tot i que no se'n refiava, d'aquestes generalitzacions que acostumen a no voler dir res. Efectivament,

quan al cap de diversos intents finalment li va contestar una persona a l'altre extrem de la línia, aquesta no sabia de què li parlava i va fer-li saber que aquesta qüestió només la podia resoldre mitjançant cita prèvia i anant personalment a l'oficina.

Aleshores va tornar a provar a la pàgina web. Potser li caldria eixamplar la cerca, no podia tancar-se cap porta; se li feia estrany que no hi hagués altra manera, però, vaja!, caldria provar-ho. Ja havia provat Barcelona i va començar a buscar diferents localitats; primer, les més properes, després va anar eixamplant el cercle i, finalment, va trobar cita per al cap de dos mesos a Tremp. Si calia anar lluny hi aniria, per a tossut no n'hi havia un altre. Passaven els dies i quan faltava una setmana va rebre un correu electrònic on se li comunicava que l'oficina de Tremp estava tancada per obres i que ja l'informarien de quan tornaria a obrir.

Però ja ho diuen: a grans mals, grans remeis. Decidí posar-s'hi amb totes les seves forces. Aniria directament a l'oficina i, aquesta vegada sí que l'atendrien, no en tenia dubte. Si no el deixaven passar posaria el crit al cel i, ai d'aquell que l'intentés deturar! Mentre hi anava va començar a pensar que s'hi posaria fort, que es plantaria davant la porta i no deixaria passar a ningú, potser li aniria bé un cartell que clarifiqués la protesta convenientment. Es recordà de Gandhi i de tot el que havia aconseguit. S'anava encenent i una ira descontrolada li començava a ennuvol·lar el cap. Poc a poc aconseguí asserenar-se ja que si seguia els seus instints, aquests, l'únic que podien fer seria portar-li problemes, i, gairebé segur que no li portarien cap solució si no és que l'acabaven portant a comisaria per esvalotament urbà. El cervell li bullia, s'adonava que les màquines estaven inundant el planeta, ja no es podia fer res de manera presencial, l'humanitat estava en perill i calia lluitar contra aquella maquinària maquiavèl·lica que ho solucionava tot mitjançant pàgines web, telèfons intel·ligents i qui sap quins altres sofisticats sistemes diabòlics. Si no es podia lluitar cívicament i d'una manera pacífica caldria fer servir la força i el terror...

Pseudònim: Passavolant